

quoq; illos, qui fortè censebunt, Autorem enim
 suo libello Germanico contemnendum fuisse.
 At non gero me pro aquila, qui ad captandas
 muscas nunquam descendere solet. Sub tunica
 vili sæpè delitescit sapiens, cum purpura regas
 turpissimi Vatini strumas. Certe Dn. M. Sa-
 muel Erichius dextrè & diligenter argumen-
 tum, quod delegerat, tractavit, omniaq; qua pro
 vulgi Hamelensis opinione adduci possent, non
 minus judiciosè quam laboriosè congegit. Quo
 meam sententiam rationibus justis statumina-
 tam, ejusdem opinioni, qua communis hætenus
 fuit, opponere possem, generalem dissertationem
 præmittere volui, in qua quid præstiterim, judi-
 cent qui nasum habent. Et tamen prævideo
 plurimos eum crispaturos esse, interim digitum
 non verto. Si ringantur Critici hujus sæculi
 (qui Reges se esse putant, quando aut voculam in
 Plauto, Seneca & Gellio restituerunt, aut ex suis
 laboriosis indicibus plaustra citationum adduxe-
 runt, ad astruenda illa qua nemo ignoravit, an-
 tequam Theognis nasceretur) quod congeren-
 dis exemplis immoratus fuerim fusiusq; deduxe-
 rim, qua pressius proponi debuissent, iis hoc solum
 respondebo, quod crises non aspersæ rerum varie-
 tate, (jocari liceat) mihi videantur oves minæ,
 ventre glabro, sine lanâ. Si ipsis aliud videatur,